

Lõikustanu

Meie Aeg

Nº 9 1939
ERINUMBER

Jälle täituvad salved

Jälle täituvad salved. Milline liigutav lause! See on parim muusika põllumehe kõrvus. Rõõmu ja uhkusega vaatab ta kuld kollaseid teri, mis vihisevad kotist salve; ta võtab nad peo peale ja laseb lahtiste sõrmede vahelt langeda uuesti tagasi. See on palk möödunud kevade ja suve pingutuste eest, see on tasu pingelise ootuse eest. Loodus on jälle tagasi annud temasse külvatud terad.

Täis kartusi ja lootusi oli mindud kevadesse. Kas sügisel saab jälle midagi puistata salvedesse? Kas kevad ja suvi toob meile kohaseid ilmu? Kas kasvab vili ja valmib tera? Või toob sügis meile koltunud ja mustendava põllu? Kõik need küsimused on nüüd leidnud lahenduse. Vili kantakse jällegi salvedesse.

Kuis küll kuival ja tolmaval kevadel oodati sagarat vihma. Iga pilv oli nagu õnne toov sõnum. Kuid igaüks ei toonud kosutavat vihma. Oodati jälle kannatlikult ja loodeti kuni siis

Põllumehe lootus hakkab täituma.

saabusid esimesed kauaoodatud piisad. Janunev maa jõi neid ahnelt ja peagi tõusid uhkelt püsti longuvajunud kõrred. Või kuidas oodati nauratavat päikest pilvesompas taevavõlvilt. Oodati, et päike jälle meelitaks välja pulbitseva elu. Nii ootasime kõik ühes põllumehega, et jälle saada igapäevast leiba ning meie ja meie laste kõhud võiksid olla täis.

Ja nii saabusid mõlemad — päike ja vihm. Vili kasvas, loodi pea ja pärast ilusat tolmlemise aega hakkas pea langema raskusest alla poole. Põllumees kõndis läbi lakkava viljapõllu, proovis tera kõvadust ja vaatas taeva poole — ega vast enam tule äikest. Ja sedagi ei tulnud.

Ja siis, ühel ilusal päeval, sahisid valminud viljas vikatid ja tärisid masinad ning vihk vihu järele langes kõrrele maapinnale. Varsti hakkasid undama ka viljapeksumasinad, ja nüüd — vili on salvedes.

Kevad tõi elu ja suvi ilu; karges ja tõsises sügisel pole seda nii ohtralt, kuid terve loodus on annud selle, milleks ta kasvab ja õitseb ja elab — küpsenud vilja külluse. Ta tõi ka linlaste laudadele terveks pikaks aastaks leiva, ta tõi puuvilja, marjad, seened, kartulid ja muu. Oleme harjunud seda alati saama ja tunneme end õigustatud isegi seda nõudma. Kuid see on looduse vabatahtlik and. Sellest piisab inimeste tarvituseks ka põhjamaa jahedas looduses, seda saab isegi meie kodumaa paeselt piinnalt. Me ei peaks unustama, et selle sigivuse aetas mullapinda vägev Looja, et toita inimlast. Tema hoolitseb selle eest, et jälle võiksid olla salved täis, ta laseb päikese paista õigete ja kurjade üle ning vihma sadada rikka ja vaese maale.

Jällekordse viljasaagi eest peaksime tänu tooma Loojale ja sellelgi sügisel meenutama Tema suurt tööd.

„Kõikide silmad ootavad sind, ja sina annad neile roa omal ajal; sina avad oma käe ja täidad kõik, mis elab, heameelega.“

„Sa joodad mägesid oma ülemaist tubadest; sinu tööde viljast toidab end maa. Sa lased tärkata rohu lojustele ja orased inimestele tarvituseks, et tuua leiva välja maa seest.“

„Sa ehid aasta oma headusega, ja su jäljed tilguvad õli. Aru aasad lakkavad, kingud ehivad endid ilutsemisega. Karjamaad täituvad lambakarjadega, ja orud on viljaga kaetud; nad hõiskavad, nad laulavadki.“

V. Viirsalu.

Töotavad pead.

Eluõnn

Iga inimene tahaks olla õnnelik. See igatsus on Loojalt antud kõigile. Mõisted õnne saavutamise kohta võivad olla mitmesugused, aga see tung asub igas inimeses. Selleks püütakse omada haridust, kuulsust ja au. Siiski suurimaks õnnelikkuse põhjuseks peetakse rikkust. Üldiselt valitseb mõiste, et kui keegi on rikas, siis ta võib olla õnnelik.

On õige, et jõukuse abil võib saavutada paljugi head siinses elus. Rikkal pole muret peatoiduse pärast. Teiste silmis ta võib olla õnnelik. Kuid maisest varast kui niisugusest on siiski liig vähe, et olla õnnelik. Lugematud hulgad näited elust tõendavad seda. „Rikka vara on tema kindel linn ja kui kõrge müür tema oma mõtte s.“ Aga Kristus ütleb: „Katsuge ja hoidke ahnuse eest, sest ükski ei ela omast varandusest selle

läbi, et temal palju on.“ Seega ei taheta öelda, et õigusega omandatud varandusi ei tohiks olla, ehk see oleks ülekohus, vaid siin näidatakse ainult selle ebakindlusele.

Suur varandus isenesest ei too õnne, vaid kõik oleneb sellest, milleks seda kasutatakse. Pühakirjas öeldakse Soodoma rahva kohta, et „neil oli leiba küll ja väga rahuline elu, aga viletsa ja vaese kätt ei kinnitanud nemad mitte.“

Jumal hoolitseb inimeste eest ja laseb viljal kasvada. Aga inimeste enesearmastus ja ebaõiguslikud olukorrad ei luba kõigile vajalikke äraelamisevõimalusi. Paljudel tuleb leppida puuduliku toidu ja kehakattega. Nii mõnigi võib olla ise selles süüdi, kuid see ei muuda kurba tõsiasi. Tõsine ligimesearmastus ei küsi selle järele, vaid aitab kus vaja. Seda üldist olukorda arvele võttes kutsub Jumal jõukamaid, „et nad peavad head tegema ja heades tegudes rikkaks saama, heal meelel andma ja teistele jagama ja enestele varandust koguma heaks aluseks tuleva peale, et nad igavese elu võiksid kätte saada.“

Heategemine on peamisi õnnelikkuse põhjaluseid. „Õndsam on anda kui võtta.“ See on ülim jumalateenistuse vorm. See kõrvaldab südamest külma enesearmastuse ja loob usaldava õhkkonna. Selle eeskujuks on Kristus ise, kes jutlustas, õpetas ja avitas. Ta avitas inimesi hingeliselt, vaimselt ja ihulikult. Seda ta ootab ka meilt. Kui me ootame headust enesele, miks me ei peaks seda pakkuma ka teistele!

M. B.

Rõõmuga vaatab põllumees kuld kollaseid teri.

Kaasinimesi avitamas

Elu ja eluseadus on sidunud inimesed üheks tervikuks — ühiskonnaks. Elu aga niisuguses üksteisest olenevuses, kus tuleb ka tihti kohtuda raskustega ja mitmesuguste probleemidega, nõuab üksteise mõistmist ja üksteisest arusaamist. Elu on võitlus, milles paljud kõrgele tõusevad ja teised ebasoodsate võimaluste, õnnetuste ja muude olukordade tõttu alla vajuvad. Siin on tarvis ühiskondlikku arusaamist, muidu muutub elu võitluseks üksteise vastu, selle asemel et püsiva töö ja kannatlikusega hankida elamisvõimalusi.

Käesolev sajand on enesega kaasa toonud kõigi rahvaste juures õigema suhtumise oma kannatavasse kaasinimesse. Iga rahvas on valmis tooma suurt ohvrit, et võidelda puuduse, viletsuse ja haiguste vastu ning luua uusi, paremaid ja soodsamaid eluvõimalusi. Niisugusel ühsitundel on olnud suured tulemused. Elud, mis olid varemeis, ehitatakse üles. Inimene hakkab enam usaldama oma kaasinimest, sest ta leiab selles sõbra. Usaldus kaotab vihavaenu ja tagab üksteise mõistmise ja üksteisest arusaamise. Kaastunne äratab kaastunde, headus sunnib head tegema ja nii areneb elu täiuse poole ja tagab rahvale rahu ja kokkukuuluvuse tunde. Sellises ühistsundes on jõud, mis lahendab suuremadki raskused.

Seda suurt ühiskondlikku heaolu mõistes ja kristliku abistamistöö tähtsust tundes on organiseerunud ka advent-usuühingute liikmed teiste heategevust arendavate ühingute kõrval kaasinimeste avitavaks tööks, et taotleda ülalmainitud ühiskondlikku kokkukuuluvust, üksteisest arusaamist ja üksteise usaldamist. Meie

usume, et sellel tööil on tulemusi ja seepärast tõmbame kõiki oma liikmeskonda heategevuse osakondadesse, mis teostavad heategevust üle Eesti. Mitmel pool tuntakse hästi teiste ühingute kõrval ka adventusuühingu heategevuse osakonda, mitte üksi nende poolt, kes abi vajavad, vaid ka heatahtlikkude avitajate poolt, kes on usaldanud vahendeid osakonna kätte heategevuse kaasaaitamise eesmärgil. Meie täname kõiki sõpru, kes rahaliselt ja natuuras on kaasa aidanud.

Et paremini teostada heategevust ja mitmekülgset abistamist oma ainelist jõudu mööda on heategevuse osakond jaotatud gruppidesse, mis tegutsevad vastavalt oma alale.

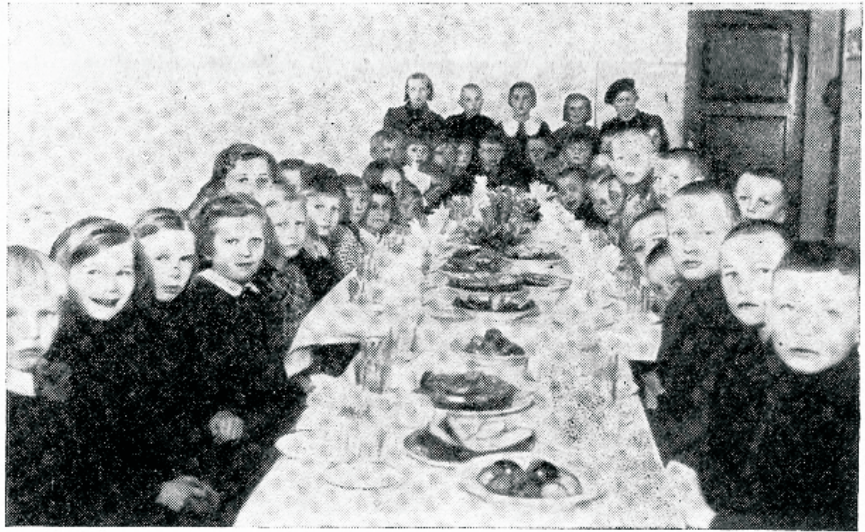
Tapiita grupp on püüdnud koondada kõik naisliikmed vabadel tundidel ühiseks tööks, et parandada riideid ja õmmelda uusi riideid ja

Töid heategevuse alal. Esimene pilt (vasakult): Heategevuse osakonna tööõhtu, kus valmistatakse riide-esemeid kinkimiseks ja müümiseks, Tallinna usuühingus. Teine pilt: Valmistatakse kingituspakke vaestele. Kolmas pilt: Laste pühapäevakool Petseris, kus talvel iga pühapäev on ka lastele kaetud laud. Neljas pilt: Pühapäevakooli laste koosviibimine laua juures — Tartus.

hoolitseda võimaluste kohaselt iseäranis talvekuudel vaesemate vanakeste ja laste kehakatte eest. See grupp korraldab ka liikmete poolt valmistatud uute riide-esemete väljamüüke ning kogutud vahendid kasutab vaeste abistamiseks. Nii mitmed vanakesed ja lapsed on saanud külmal talvekuudel sooja palitu selga ja kingad jalga.

Osa usuühingu liikmeid on organiseeritud toitlusgruppi. Mitmes linnas on möödunud talvel valmistatud sooje lõunaid ja toidupakke, mida

abivajajatele vanadele ja lasterikastele perekondadele on kätte toimetatud. Pakke on erilisel püüdnud valmistada pühade puhul, et seega rõõmu tuua puudustkannatajate kodudesse. Juba mitmed aastad on hea tulemustega tegutsenud Tartu usuühingu toitlusgrupp ja annab kehtvalt igal talvel sooje lõunaid.

Kolmanda grupina heategevuse osakonnas tegutseb ravigrupp. Selle grupi liikmeid püütakse kasvatada ja juhtida kaasinimest avitama ravi-alal. See haru heategevuse osakonnas on veel arenemisel. Mitmes suuremas linnas, kus liikmeskonda kuuluvad samariitlased, õed ja ravitsejad, on see töö annud ka tulemusi. Liikmed selles grupis pühendavad oma igapäevase töö kõrval vabad tunnid haigete külastamiseks ja nendele arstimate muretsemiseks. Grupi liikmeil on ka kindlad valvekorrad. Nii mõnedki misjoni-vabatahtlikud on veetnud terve öö haige juures ja hommikul asunud oma isikliku ameti juure.

Kõik heategevuse osakonna grupid töötavad käsikäes, püüdes anda mitmekülgset abi. Uhelgi liikmel niisuguses heategevust arendavas grupis

ei ole mingisugust isiklikku kasu, vaid kõik on armastustöö. Ehkki see töö veel soovitud tulemusi ei ole annud, on ta arenemisel täiuse poole. Meie usume nende gruppide tuleviku töösse ja püüame taotleda kõigis heategevuse üritusis rahva heaolu, uskudes, et kaasinimesed mõistes selle töö vajadust ja tähtsust astuvad kaasa ning toetavad nii aineliselt kui moraalselt.

Möödunud aasta töö tulemustena meie liikmeskonna poolt võib mainida järgmisi arve: abi antud 10.121 juhtumil; toidetud 5428 juhtumil; riietusosi antud puudustkannatajatele 1738 juhtumil; haigeravi 5341 juhtumil ja rahalist toetust üle 3000 krooni.

Eelseisev talv seisab jällegi meie ees suurte vajadustega ja meie ükski ei taha unustada oma ülesannet ja vastutust ühiskonna ja kaasinimeste vastu. Me täname kõiki, kes heatahtlikult suhtuvad sellesse töösse ning teevad oma osa selle kaasaaitamises.

V. Suve.

T Ä N U A V A L D U S

Avaldame tänu neile, kes on käesoleva lehe ostmisega kaasa aidanud meie ligimesearmastustööd. Iga summa, nii lehe hind kui ka üle selle annetused antakse meie usaldatavate levitajate poolt lehe väljandjale edasi.

Kui keegi soovib annetada, siis võtab selle tänuga vastu S. P. Advent-usuühingute Eesti Liit, Merepiiestee 14-a, Tallinnas.

Liidu juhatus.

Kasvatuse radadel

Inimene vajab seesmist kultuuri, hinge võimete arenemist, enesevalitsemist, armastust, rahu ja tasakaalu, õilsat iseloomu. Seda ei saavutata tehnika abil. See on õige kasvatuse vili. Seesmisel väärtused on taevalik and, mida tuleb istutada inimhinge ja neid seal harida ja kasvatada. Vanemaid ei rõõmusta veel üksi tema lapse talendid ja väline edu, kui puuduvad ausus, õiglus, kõlblus ja muud vourused.

Elu vilja kasv käib külvi ja lõikuse seaduste alla: kuidas külv, nõnda lõikus. Lõikus oleneb seemnest, külvajast, maast ja ilmastikust. Külviaeg algab juba varases lapse-eas. Lastevanemal lasub väga tähtis ülesanne, et nad külvaksid lapse südamepõllule õiget seemet. See on kasvatuse ülesanne kodus. Esimesi sõnu õpib laps harilikult emalt; esimesi muljeid omab ta ka tavaliselt vanemalt ja kasvatajalt. Millised on need, sellist mõju avaldavad nad lapsele. Lapse süda on põllumaa, kuhu visatakse tar-

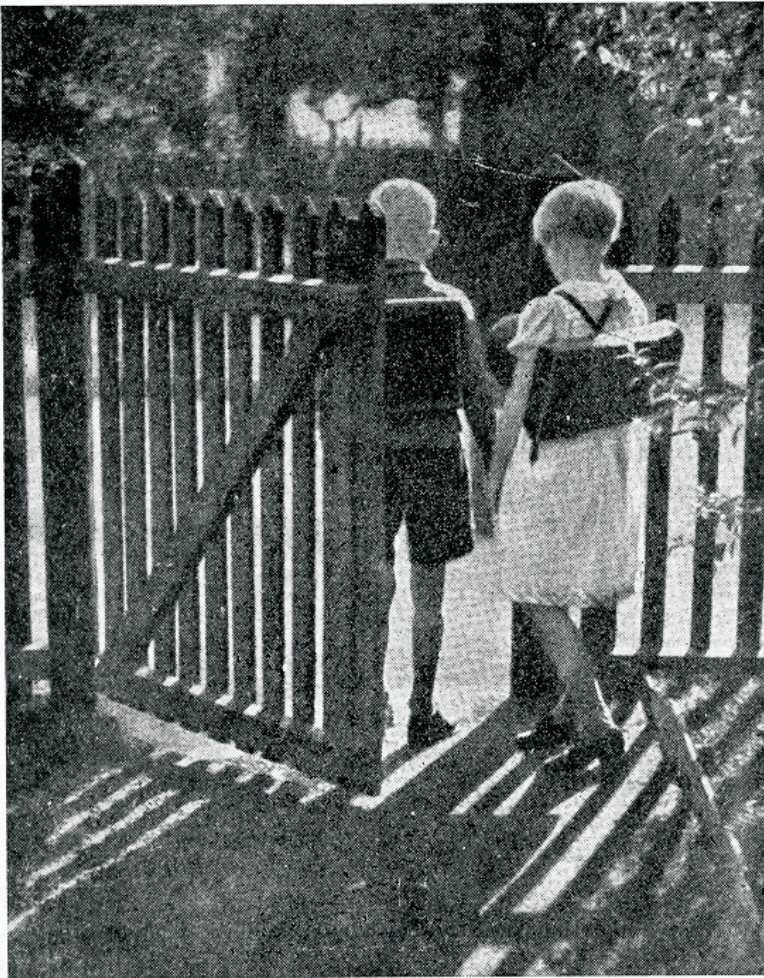
kuse seemet, mis peab kandma vilja eluks. Õigeid sõnu, mõjusid, tegusid peab seatama kasvava noorsoo ette.

Palju on lapsi, kes ei näe oma kodudes headust, õrnust, puhtust ega ausust, mille tõttu nende noor hing juba varakult mürgitatakse ja valeteedele juhitakse. Tihti vanemad süüdistavad lapsi halbades elukommetes ja rikutud iseloomus, kus nad peaksid küll ennast süüdistama, kuna nad pole oma lapsi õieti kasvatanud ega neile annud õiget eeskujut. Mitmed kohtu alla sattunud ja karistusosaliseks saanud isikud vanuvad oma vanemaid, kes pole neid juhtinud õiguse teele. Vanemate ülekohus maksetakse laste kätte.

Kasvatuse eesmärk on külvata head seemet. Kuid seeme üksinda ei kindlusta jõudsat kasvu. On vaja head maad, millel seeme võiks idaneda ja vilja kanda. Kristus tähendamissõnas külvajast näitas, et on olemas nelja liiki maad: teeäärne, kaljupealne, umbrohuline ja hea maa. Igasugust maapinda neist neljast saab kasutada, kui seda harida. Kõva maa tuleb künda üles, kivisel kivid välja võtta, umbrohusel umbrohi välja kitkuda, siis võib vili neil kasvada. Kõikide inimeste juures ei anna kasvatuse samasuguseid tulemusi; kõikide juures ei saa kasutada ühesuguseid kasvatamisviise. Mõne juures peab tarvitama enam valjust, teise juures sagedast noomimist, kolmandale saab mõjuda selgituskõnedega või jälle erilise sõbralikkusega; ehk tuleb kasutada mitmet viisi üheaegselt. Kasvataja ülesandeks on leida, milline on kõige mõjuvam kasvatamisviis.

Kasvatuse ei lõpe kodus, vaid kestab edasi koolis ja hiljem elus. Kool avaldab suurt mõju lastele. Seepärast vanemad peavad olema teadlikud selles, millisesse kooli nad saavad oma lapsed. Kas aitab kool nende lapsi kasvatada edasi selles heas suunas, mida nad alanud kodus; kas külvatakse koolis head seemet või umbrohtu; kas haritakse lapse südamemaad heaks viljakandvaks põlluks; kas ümbritsev õhkkond, nii öelda ilmastik, on soodus kasvaks?

Usu mõnitamine, Jumala sõna tühistamine või valesti tõlgitsemine, igaveste tõdede hülgamine ei aita kasvatada lapsi ausaiks, puhtaiks, kuulelikeks ja kasulikeks kodanikeks, kes võiksid olla auks Jumalale ja oma vanemaile ja kasulikud kaasinimesile ning riigile. Seepärast on vaja õige kristliku kasvatuse tähtsust alla kriipsutada. Mingi asi ei õilista noort inimest selliselt ega aita teda jõuda iseloomu täiusele, kui jumaliku tõe mõistmine.

Kooliteel.

USUTEADUSEKOOL

Pilt advent-usuühingute usuteadusekoolist. Ülal: õpetajad ja õpilased 1938/39. õppeaasta lõpul. Kõrval: advent-usuühingu kirik, mille ruumides asub kool. All: grupp õpilasi.

Kristus oli kehastunud tõde; tema õpetus on ainuke õige ja kindel kasvatustöö alus; see annab kindlasti positiivseid tulemusi. Kristus võttis oma järelkäijaks harilikke noormehi, kes nagu igaüks meist omas iseloomu vigu ja puudusi. Hiljem nad aga omandasid sedavõrd Jeesuse elu ja õpetuse, et see muutis nende elu.

Kõigile pole saanud osaks lapse-eas õiget kasvatust. Mitmed avastavad selle puuduse eneste juures. Mis vaja neil teha? Enesekasvatus on tähtis osa kasvatuses. Ka nende juures, kellele saanud osaks hea kasvatus, ei pea hooletusse jääma enesekasvatus, vastasel korral võib hea algus kaduma minna. Vanemad surevad, koolielu möödub, enesekasvatus jumaliku tõe juhatusel peab kestma surmani. Enesekasvatuse läbi saavutatakse suuri tagajärgi. Keegi ei pea enese suhtes olema hell ja tundelik. Avastada oma vead ja puudused ning kõige valjusega nende kõrvaldamisele asuda nõuab meilt hoolast, järjekindlat tööd. Voorusi ja vaimuvilja saavutada — see on rohkem väärt kui suur rikkus, enesevalitsemine on suurem võit kui maade vallutamine.

Kasvatuse ülesanne on keha ja vaimu arendamine ning südame harimine. Viimasele ei kingita sageli küllaldast tähelepanu. Eesmärgid on madalad, pingutused nõrgad, — seepärast ka tulemused väikesed. „Mis kasu oleks sellest, kui inimene kõik maailma kasuks saaks, aga oma hingele kahju teeks?“ küsib suur Õpetaja. Kui oluline on seepärast, et saaks enam toonitatud ja arendatud kristliku kasvatuse põhimõtet kodus ja koolis ning iga inimese enesekasvatuses.

Ed. Ney.

Advent-usuühingute usuteadusekool asub Tallinnas, Merepuiestee 14-a. Selles õpetatakse ametlike keskkooli õppekavade järgi üldhariduslikke aineid ja pealeselle usuteaduslikke aineid. Viimaste ülesandeks on arendada noortes usuliskõlbelisi tundeid ja kaasa aidata selleks, et suured usulised töed saaksid noortele isiklikuks usuks.

Kooli juhatajaks on R. Vinglas. Kooli peab ülal advent-usuühingute liit, kellel on selleks kanda suuri kulusid.

Inimkonna tee

Inimkonna ajaloos on leida alati muudatusi. Ühed riigid on sõdade läbi langenud ja teised tõusnud. Muistsed kuulsad linnad on hävinenud ja nende asemele on tõusnud uued elukeskused ja suurlinnad. Me leiame, et suuri ja vägevaid rahvaid ei ole ainult meie ajal, vaid neid on olnud ka sajandeid tagasi. Mitmed kuulsad rahvad on täiesti kadunud ja esikohale on tulnud uued rahvad. Võim ja kuulsus ei ole püsinud ühe rahva käes, vaid on rännanud võiduhinnana ühelt rahvalt teisele. Inimkonna tee ei näi olevat tasane ja sirgjooneline, vaid täis äkilisi kallakuid ja kurvisid, kus rahvad on langenud teelt kuristikku.

Inimlikust seisukohast vaadatuna näib maailmasündmuste käik olevat juhuslik. Võib tekkida arvamine, et puudub kõrgem jõud, kes määraks olukordadele piirid ja taotleks kindlat eesmärki. Mõeldakse, et teatud riigi või rahva püsimine, kosumine või hukkumine on sõltuv ainult rahva enese tahtest ja tegevusest. Aga hoopis täielikum arusaamine on inimkonna elust siis, kui seda uurida Jumala sõna valgusel. Siis kõrvaldub eesriie ja maailmasündmuste taga näeme Jumala võimsat kätt.

Piibli prohvetlikud kirjad moodustavad kaardi, kus võib näha teed, mis on inimkonnale määratud. Tähtsamad sündmused ja pöördepunktid ajaloos on seatud teetähiseiks, millest võib arvestada, kui kaugel ollakse eesmärgist. Me leiame, et igavene Jumal on olnud huvitatud meie maailma rahvaste tegevusest ning eesmärkidest minevikus ja veel praegugi.

Jumal on end oma prohvetite kaudu ilmutanud ja oma tahte avaldanud. Aga rahvad on Jumalast tähelepanematult mööda läinud. Nad on teinud ise enesele jumalad. „Nad on austanud ja teeninud loodust enam kui Loojat.“

Selgem ja kokkuvõtlikum kirjeldus inimkonna ajaloost on antud prohvet Taanieli raamatu 2. peatükis, kus on kirjeldatud sündmuse esimesest maailmariigist alates kuni üldse maailmaajastu lõpuni. Sellekohane nägemus ilmutati Babüloonia kuningas Nebukadnetsarile ta teisel valitsusaastal. Sel ajal elas Babüloonias prohvet Taaniel, kes sinna oli toodud sõjavangina Juudamaalt. Taaniel on Babüloonia paganlikus hoovkonnas üldiselt tuntud Jumala ustava teenrina. Kui kuningas Nebukadnetsar kord ähvardustega nõudis meeletuletust ja selletust oma unustatud unenäole, siis võis seda kuningale teada anda ainult prohvet Taaniel, kellele see Jumalast ilmutati. Taaniel kirjeldas kuningale unenägu järgnevalt:

„Sina, Kuningas, nägid, ja vaata, seal oli üks suur kuju, seesinane kuju oli suur ja tema au selgus väga kallis. See seisis su kohal ja oli hirmus pealt näha. Kuju pea oli heast kullast, ta rinnad ja käsivarred olid hõbedast, ta kõht ja puusad olid vasest, ta sääred olid rauast, ta jalad olid muist rauast, muist savist.

„Sa nägid seni kui üks kivi ennast maha laskis, ei mitte kätega, ja lõi kuju jalgade peale, mis rauast ja savist olid, ja peksis neid rusuks katki. Siis peksti rusuks ühtlasi raud, sav, vask, hõbe ja kuld, ja said ära nõnda kui põrm suvise peksanduse põranda pealt. Ja tuul viis neid ära, ja neile ei leitud ühtki paika. Aga kivi, mis kuju maha lõi, sai suureks mäeks ja täitis kõik maailma.“ Taan. 2, 31—35.

Täpselt meeletuletatud unenägu avaldas kuningale sügava mõju, aga veel mõjuvam peab olema selle unenäo tähendus meile, sest selle kaudu avaneb meile inimkonna ajaloo kava, nii kui see on Jumala plaanis.

Taaniel jätkas: „Nüüd tahame kuninga ette öelda, mis see tähendab. Sina, kuningas, oled kuningate kuningas, sulle on taeva Jumal annud kuningriigi, vae, rammu ja au... Sina oled pea, mis kullast.“ Taan. 2, 36—38.

Nii kui kuld metallide seas on väärtuslikum, nii on Babüloonia maailmariikide seas esikohal. Jumal tähistab teda maailmariikide seas kuldse peana ja see on väga tähendusrikas. Babüloonia on ajaloos tuntud esimese maailmariigina. Tema õitseage oli 606—538 a. e. Kr. Ta on kuulus oma rikkuse, toreduse ja mõju poolest. Babüloonia ajast möödudes juhib prohvet tähelepanu järgnevatele riikidele ja jätkab:

„Sinu järele tõuseb teine kuningriik, mis halvem sind.“ Taan. 2, 39. Babülooniale järgnev riik on tähistatud kuju hõbedase rinna ja käsivate läbi. Ettekuulutused annab mõista, et Babüloonia pidi alla heitma üks järgnev riik. Seda tõestab ka nii Piibel kui ajalugu. Taanieli raamatu 5. peatükis on kirjeldus Pelsatsari pidust, kus Babüloonia võimukandjad ja suurused ühel ööl lõbutsesid. Siis ilmus saladuslik käsi ja kirjutas Babüloonia kuningakoja seinale saatuslikud sõnad: „Sind on vaetud ja sind on leitud väga kerge olevat, su kuningriik on ära jagatud ja antud Meedia ning Pärsia meeste kätte“. Seega tähendas kuju hõbedane osa Meedia-Pärsia maailmariiki, mis järgnes Babülooniale ja püsis 538—331 a. e. Kr.

„Ja kolmas kuningriik, mis vasest, peab kõige maa üle valitsema.“ Taan. 2, 39. Kuju vaskne kõht ja puusad tähendavad kolmandat

Jaht õnne järele. Petlik eesmärk meelitab eksiteele ja surma.

maailmariiki — Kreekat. Viimane võitis Meedia-Pärsia väed lõplikult Arabela lahingus a. 331 e. Kr. Seejärel vallutasid Makedoonia „vasksed sõdurid“ Aleksander Suure juhatusel lühikese ajaga kõik selle aja tuntumad maad, nii kui ettekuulutuses oli öeldud. Kreeka maailmariik püsis a. 331—161 e. Kr.

„Ja neljas kuningriik peab olema nii tugev kui raud, seepärast et raud kõik rusuks peksab ja vaeseks teeb, nõnda peab see, otsegu raud, mis kõik asjad pihuks lööb, rusuks peksma ja pihuks lööma.“ Taan. 2, 40. Aastal 168 e. Kr. vallutati viimane Kreekamaa osa — Makedoonia Rooma kindrali Amilius Pauluse poolt. Seega oli Kreeka võidetud ja Rooma oli neljas maailmariik, mida tähendas kuju raudne osa — jalad. Rooma avaldas maadevallutamisel raudset võimu ja karmust. Kõik murti maha jõuga. Mis ei annud alla, see tehti rusuks nii kui see juhtus Kartaago ja Jeruusalemaga. Prohvet on kirjeldanud Rooma iseloomu täpselt, aga ühtlasi toob ta esile ka Rooma nõrgad küljed.

„Et sa aga oled näinud jalad ja varbad muist potisepa savist ja muist rauast olevat, on see, see peab olema üks lõhki löödud kuningriik, aga raua tugevus on seal sees.“

Rooma riigi lagunemine algas 476. a. p. Kr. Mõne aastakümne jooksul jagunes Rooma riik rahvasterändamise mõjul kümneks riigiks, kelledest enamik veel praegugi püsib ja on meile tuntud Lääne-Euroopa riikidena. Need riigid on esitatud kuju kümne varba läbi. Seega on

selles prohvetlikus kujus esitatud ka meie aeg, on näidatud praeguste riikide iseloom ning lõplik saatus, mis meid iseäranis peaks huvitama.

„Et sa oled näinud rauda sitke saviga segatud olevat, on see, nemad segavad endid inimese seemnega kosides, aga nad ei jää mitte teineteise külge kinni, otsegu raud ei anna ennast segada saviga.“ Taan. 2, 23.

Siin on iseloomustatud Euroopa riikide poliitika. Korduvalt on püüdnud mitmesugused valitsejad neid riiksid ühendada. On võetud abiks relvajõud, poliitika ja lepingud, aga kõik katsed on olnud asjata. Euroopa pole annud ennast ühendada. Pan-Euroopa idee on prohvetikuulutuse põhjal teostamatu. Paljud Euroopa kuningakojad on olnud seotud sugulussidemetega abiellumiste kaudu, aga seegi pole suutnud siduda ja hoida rahus neid riike; nad ei liitu nii kui raud ei anna ennast segada saviga.

Lõpuks kirjeldab prohvet maailmariikide kuju hukkumist. „Sa nägid seni kui üks kivi ennast maha laskis ja lõi kuju jalgade peale, mis rauast ja savist olid, ja peksis neid rusuks katki.“ Kivi langemine tähendab meie Önnistegija Jeesuse Kristuse jälletulemist, nii kui see Pühakirjas on korduvalt ette toodud. Kristus on uskmatuile saanud „vastutõukamise kiviks ja pahanduse kaljuks.“ Seepärast ütles Jeesus kord iseenele tähendades: „Kes seesinase kivi peale langeb, läheb rusuks, aga kelle peale iial tema langeb, selle ta teeb pihuks.“ Matt. 21, 44.

(Lõpp 145. lhk.)

E. Laimets.

Ülemaailmne kuulutus

Ülemaailmse kuulutuse mõtte ja käsu on annud maailma Lunastaja — Kristus. Tema oli ülemaailmne visioon ehk nägemine. Tema teadis maailma häda. Ja kui ta lahkus siit maailmast ja läks Isa juure, ta andis oma järglastele ülemaailmse töö ning ütles: „Minge kõike maailma ja kuulutage armuõpetust kõigele loodule.“ (Mark. 16, 15). „Seepärast minge ja tehke jüngeriks kõik rahvas, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimel, ja neid õpetades pidama kõik, mis mina teile olen käskinud. Ja vaata, mina olen igapäev teie juures maailma otsani.“ (Matt. 28, 19. 20.) „Ja teie peate olema minu tunnistajaid maailma otsani.“ (Apt. 1, 8.)

Paulus, suur apostel ja misjonär-rändur tundis seda Issanda ülemaailmset käsku, ja omades samuti ülemaailmse visiooni, ta kirjutas: „Meie kuulutame ja manitseme igameest ja õpetame igameest kõiges tarkuses, et meie igameest võiksim tääelikuks teha Kristuse Jeesuse sees.“ (Kol. 1, 28.)

Sama ülemaailmne visioon on ka alati olnud Issanda järelkäijatel, ja läbi aegade on nad seda vaimu alal hoidnud ja edasi kannud.

Prohvetlikus ennustuses, mis tähistab aega just enne Kristuse teiskordset tulekut, korratakse jälle uuesti ülemaailmse kuulutuse mõtet ja öeldakse, et seda peab „kuulutatama neile, kes maa peal elavad ja kõigile paganatele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele.“ (Joh. ilm. 14, 6.)

Vaadeldes Jumala plaani, alates Moosese esimesest raamatust kuni Johannese ilmutamise raamatuni, me leiame, et inimese päästmise kavasse on Jumal alati võtnud terve maailma ja mitte kunagi vähem.

Samas vaimus tegutsevad seitsmenda-päeva-adventistid. Jumala kutset ära tundes on nad veendunud, et nad peavad oma kuulutust kuulutama kogu maailmale, ja omades selle ülemaailmse visiooni nad ongi oma kuulutust levitanud ühe inimpõlve ajal, 90-ne aasta jooksul üle 385 maale, saarele ja saarte grupile, pidades ametis üle 28.000 evangelisti ja asutuse töölise, kes oma evangeeliumitöös kasutavad üle 715 keele ja keelemurde.

Adventliikumine on ülemaailmne liikumine. Ja nad, jälgides Issanda käsku ülemaailmse kuulutuse viimises, kasutavad selles töös ka Issanda meetodit, kuidas tema töötas siin maal. Nad tegutsevad inimeste heaks, vaimulikult ja füüsiliselt, nii kui Jeesuski, kes õpetas, jutlustas ja ravis.

Kasvatustöö.

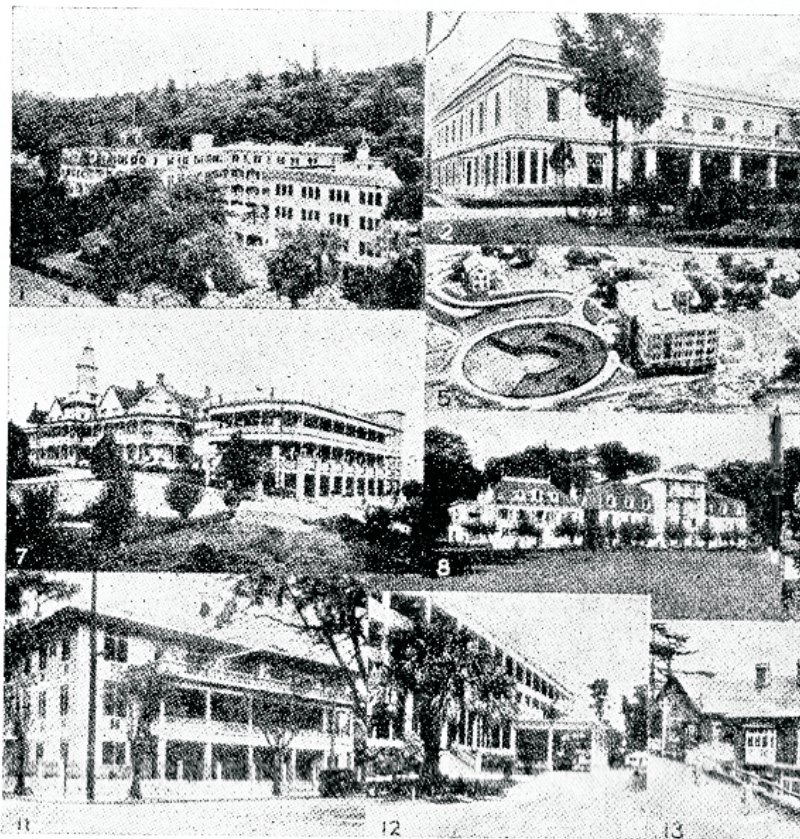
Suurt tööd teeb adventliikumine kasvatuslikul alal. Õige kasvatamine haarab endasse vaimuliku, teadusliku ja füüsilise ala. Nendele alustele on rajatud adventliikumise koolid terves maailmas. Enamik neid koole asub maal looduses, kaugel linna mürast ja pahedest, ja neis koolides arendatakse ülalmainitud alasid. Üle maailma on adventliikumisel 2769 kooli, alates algkoolidest kuni ülikoolini, milles kokku on üle 6000 õpetaja ja üle 120.000 õpilase.

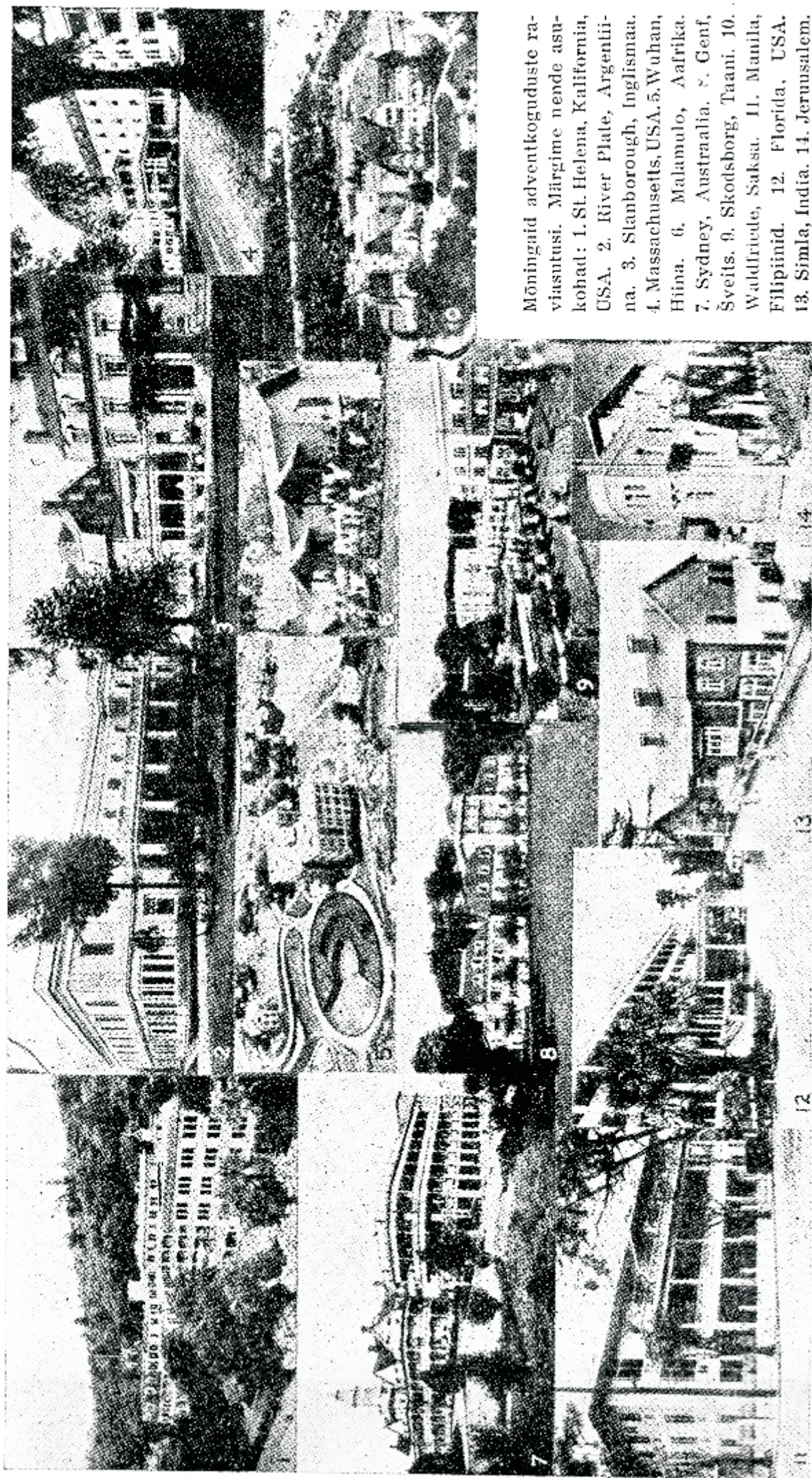
Eestis on adventusühingute usuteaduskool Tallinnas ja töötab umbes 35 õpilasega ja 9 õpetajaga. Koolis õpetatakse peale usuteaduslike ainete keskkooli kava kohaselt üldteaduslikke aineid. Kool on praegu veel noor ega saa mingeid toetusi väljaspoolt. Nii on adventusühingute liit oma kohustuseks võtnud kooli ülal pidada omal kulul, ja liidu eelarves on toetada kooli üle 8500 krooniga aastas.

Käesoleva lehe puhtast sissetulekust läheb suurem osa eelarve kohaselt selle kooli heaks.

Meie koolide eesmärk üle maailma on kasvatada noori inimkonna teenistusele. Nõnda oleme meie oma koole asutanud ei mitte ainult haritud maades, vaid ka kõige pimedamaid maailmaosades, kus antakse ka kõige algeliseid teadmisi sealseile inimesile.

Üks adventliikumise juhte külastas avastamata maakohta Uus-Guineas, kus elab umbes

Mõningaid adventkoguduste ra-
 viasutusi. Märgime nende asu-
 kohad: 1. St. Helena, Kalifornia,
 USA. 2. River Plate, Argentiin-
 na. 3. Stanborough, Inglismaa.
 4. Massachusetts, USA. 5. Wuhan,
 Hiina. 6. Malambo, Aafrika.
 7. Sydney, Austraalia. 8. Genf,
 Šveits. 9. Skodsborg, Taani. 10.
 Wadlriede, Saksaa. 11. Manila,
 Filipiinid. 12. Florida, USA.
 13. Simla, India. 14. Jeruusaleem.

350.000 primitiivset paganat oma koobastes ja põõsastes. Kolm aastat on adventõpetajad seal töötanud ja nüüd on näha suurepäralist edu selle mahajäetud rahva seas. Nad on juba võimalised lugema, teisi keeli õppima ja kõigiti arenema.

Kõikjalt tuleb kutseid selliste misjonär-õpetajate järele. Need õpetajad ei tööta ainult inimese pea jaoks, vaid ka inimese hingele on neil tuua head sõnumit Kristusest kui maailma suurimast õpetajast ja heategijast.

Kirjandus on suurim vahend õpetamiseks. Adventliikumise kirjanduslaod ja trükikojad on asutatud igal haritud maal; jah isegi mitmel pool paganamaail. Nii trükitakse adventkirjandust üle 195 keeles. Tuhanded leheküljed taotlevad õpetamist. Üle 3400 kirjandusevangelisti kannab kirjandust uksest uksele, ja nad teevad üllast tööd, mille suuri tulemusi ilmutab kord igavik.

Kuulutustöö.

Adventliikumisel on 8000 ametisse õnnistatud jutlustajat ja evangelisti, kes pühendavad oma kogu aja evangeeliumitööle, ja nende poolt kasutatakse 715 keelt. Peale nende palgaliste jutlustajate on veel tegutsemas vabatahtlikke evangeliste, kellede arv tõuseb üle 25.000. Nad kõik kuulutavad ei muud kui evangeeliumi Kristuse riigist, ülistades Lunastajat, kes suri nende õigekssaamiseks, kes tõusis hauast nende pühitsemiseks ja kes tuleb peatselt tagasi taeva pilvedel nende ülendamiseks, kes teda ootavad.

Selles õndsas lootuses teevad kuulutajad ja evangelistid ennastsalgavat tööd kalleima materjali — inimhingede juures.

Ravitöö ja heategevus.

Jeesus oli arst-misjonär. Keegi on öelnud: „Jumalal oli vaid üks poeg ja ta tegi temast arst-misjonäri.“ Kristuse ajal inimesed vajasid suurt füüsilist ja arstlikku abi. See olukord on edasi kestnud ja on muutunud ülemaailmseks hädaks. Inimsugu on lootusetult haige.

Käies oma Suure Arsti jälgedes adventliikumise ja nende juhid pühendavad suure osa oma jõust ja energiast kui ka ülisuure osa oma rahadest füüsiliselt haigete ja puudustkannatajate heaks. Praegu on selleks tegevuses 62 sanatooriumi ja hospidali, mis asuvad mitmesugustel maadel, ja peale selle 64 hästi korraldatud ravipunkti ja ambulantsi. Üle 1000 adventmisjoni arsti ja üle 6000 halastajaõe ja sanitari tegutseb palgalistena nois asutuses, peale selle veel vabatahtlikud abilised. Ravialuste arv nois asutuses 1938. aastal oli kokku ligi 700.000 inimest.

Adventmisjoni arstid püüavad eriti kõrgele tasemele omal alal. Samuti iga misjonär, kes läheb paganamaale, õpetatakse tundma vajalikemaid ravimeetode, ja nõnda nad võivad hooldada haigeid, keda nad kohtavad oma teenistuses paganamaail.

Mitte kaua aega tagasi üks baptisti juhte Ameerikas andis raadio teel hea tunnustuse adventistide arstliku misjonitöö kohta, mille üle meie tõesti rõõmustasime. See kõne oli Kalifornia raadios (K T A B) ja kõlas järgmiselt:

„Seitsmenda-päeva-adventistid on annud maailmale arstliku misjonitöö... Nad on seda tööd teinud, mitte kui fanaatikud või teoreetikud, vaid kui kogenenud mehed, kes tunnustavad arstiteaduse kõrgemaid ja puhtamaid teadmisi, värskendades seda kõike Naatsareti Jeesuse õilistava vaimuga. Need on mehed, kes väsimatult käivad Kristuse jälgedes, kes käis head tegemas... Üldiselt, nad püüavad hoolsalt ühendada ihu ravimist hinge ravimisega. Jumal õnnistagu neid!“

Heategevuse alal teevad adventkoguduste liikmed ennastsalgavat tööd. Oma vabast ajast nad pühendavad palju aega kaasinimeste kasuks. Ja ei mitte üksi aega, vaid ka oma vahendeist nad pühendavad küllaldase osa.

Ka osa käesoleva lehe puhtast ülejäägist läheb heategevustöö jaoks. Sellist heategevustööd, haigeravi, õpetamist jne. tehakse üle terve maailma. Töö meetodid üle maailma on ühesugused, töö vaim on ühesugune, töö visioonid on ühesugused, sest tööd juhivad üks Issand.

Ed. Mägi, SPA Eesti Lüdu esimees.

Mõningaid adventkoguduste raviasutusi. Märkime nende asukohtad: 1. St. Helena, Kalifornia, USA. 2. River Plate, Argentiina. 3. Stanborough, Inglismaa. 4. Massachusetts, USA. 5. Wuhan, Hiina. 6. Malamulo, Aafrika. 7. Sydney, Austraalia. 8. Genf, Šveits. 9. Skodsborg, Taani. 10. Waldfriede, Saksa. 11. Manila, Filipiinid. 12. Florida, USA. 13. Simla, India. 14. Jeruusaleml.

Pimedusest valgusesse

Pimedes neegriõnnis väike Barongo vaevalt oli näinud ilmavalgust, kui tema ema oma ümberseisvatele vanadele naistele hirmunult hüüdis: „Viige ta ära, viige ta ruttu välja!“ Kiirelt võttis üks naine vastsündinu, mässis ta kitsenahasse ja ruttas siis välja pimedusse... Kergendusohkega pöördus ema tule poole, aga ta rahutu pilk kiindus üle tule mustendavale ukseaugule, kuhu ta väike pojuke praegu oli kadunud. Määratu igatsus piinas emasüdant; igatsus näha oma last, kes ei tohtinud surra, nagu kõik ta vennad olid surnud. Ei, ta pidi kasvama suureks meheks, kes ületab oma tugevuse, tarkuse ja väärtusega kõik teised oma suguharus. Oh, miks ei võinud ta praegu näha oma last, miks ei tohtinud ta hoida teda oma käte vahel!

Poolkuuldavalt oli tulnud see igatsushüüe ta suust, kui üks vanu naise pahaselt hüüdis: „Mis, kas sa tahad, et ta samuti peaks surema nagu kõik teised su lapsed? Sa ju tead, et ta võib jääda ellu ainult siis, kui ta enne kõike on tervitanud hommikutuult ja tõusvat päikest, kui ta on tee ääres maas lamunud ja omanud kõigi möödaminejate õnnistusi.“

Kui Barongo vennad olid vaid mõne tunni vanused, hakati neid kohe toitma palava pudruga, kartes et nad midu nälga surevad. Vägivaldselt avati väike suuke ja palav pudru topiti sõrmedega suhu. Kaks last suri paari tunni jooksul pärast seda esimest söömaaega; kolmandat toideti pudru ja hapupiimaga kolme kuu vanuseni ja siis see ka suri...

Idas tõusev helendav päikeseketas matab laiad lagendikud ja kõrged mäed sätendavasse valgusesse, ta tungib ka kitsale teerajale kuristiku serval, mida mööda ruttab vana naine väikese Barongoga — kummardama hommikutuult ja tõusvat päikest ning omama möödaminejate õnnistusi. Ta asetab imiku teeveerele ja algab siis oma veidraid nõiatantse. Ta kehitab õlgu, vehkleb kätega, heites nagu õnnistusi maaslamavale lapsele, laulab oma kähiseva häälega nõiduslaule, et peletada pahu vaime. Möödaminejad heidavad lapse ette maha oma amulette, nahkseid nõidusesemeid, kaela-, nina- ning käevõrusid. Ükski ei möödu õnnistust väljendamata ega oma lihtsat kinki andmata. Kaua tantsib vana naine, valjusti kõlab ta kähisev laul; aafrikalikus lõomas ja hiilguses kiirgab päike magavale lapsele...

— Päike on loojunud. Loodus ümberringi on nii vaikne ja vait. Kõikjal aafrikalik õhturahu. Kor-

Mary Saks, naismisjonär Eestist.

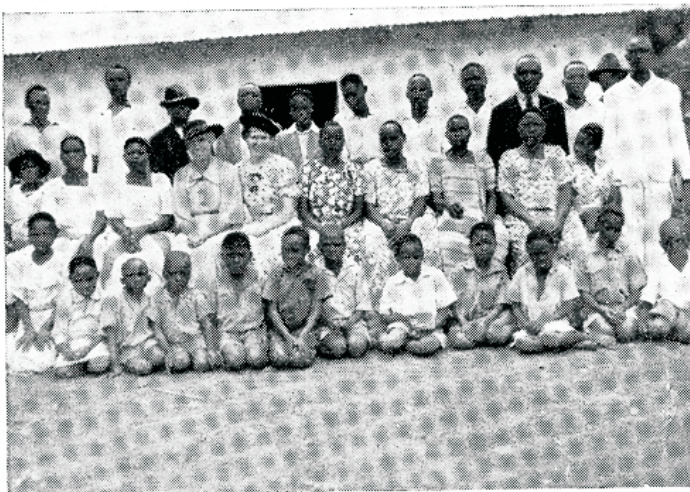
raga kostab aga läbi õhtuvaikuse pärismaalaste küla lähedusest metsast kõrvulukustavat poisikese kisa. Kahvatus kuuvalguses lamab kaheteistaastane Barongo seliti maas. Ta käed on välja sirutatud ja nende peal istuvad kaks meest, kolmas hoiab ta jalgu kinni ja neljas oma põlvede ja käte vahel ta pead. „Hambaarst“ terava raudoraga „tõmbab välja“ ta alumisi esihambaid. Ta asetab ora otsa vastu hammast ja annab siis kiviga tugeva hoobi ora pihta, lüües nõnda välja neli hammast... Poisi kuuluvus Batonga suguharru on seega eluks ajaks „märgitud“.

— Juba mitu nädalata lamab Barongo ägedais valudes oma onnis. Ta naised asjatult murravad pead, kes küll on nõiduse teel põhjustanud haiguse. Viimaks minnakse nõu küsima nõidarstilt. „Arst“ tavaliselt võtab neli konti, milledest üks peab esitama meest, teine naist, kolmas poissi ja neljas tüdrukut. Ta viskab kondid maha, korjab nad siis jälle üles ja nuusutab neid. Ta teeb seda kolm-neli korda ja otsustab siis, missugune kontidest on haiguse põhjustaja. Siis ta uuesti viskab maha vastava kondi, nuusutab ja määrab kindlaks, kes on süüdlane isik. Süüdlane saab siis oma karistuse, nõidarst raha, aga haigele ei tehta midagi...

— Evangeelium, mida kuulutas Naatsareti Jeesus juutidele, Filippus Etioopia kuningatari kojaülemale, Paulus ja teised apostlid kogu tol ajal tuntud maailmale, on tunginud ka mustale mandrile. Galilealase õpetused võtavad pinda Aafrikas nagu sadade aastate eest Euroopaski. Rõõmusõnum Kristusest on vabastanud Barongo ebaus- ja patukõidikuist. Ta on leidnud tõelise Jumala, kes pole mitte ainult inimese looja, vaid ka inimese sõber ja lunastaja.

Õhtuti kui troopikaline pimedus katab maad, kui Barongo naabrid tantsivad tulevalgel nõiatantse, siis kostavad Barongo puhtast elamust siionilaulude helid, mida õrn tuuleõhk kannab ka paganate kõrvu. See on vaikne palvetund, kus pöördunud süda kõneleb Jumalaga; see on tänuavaldus mustade kristlaste hingest Taevasele Isale, kes neid on päästnud pimedusest valgusesse.

M. Saks.

Grupp pärismaalasi-kristlasi Kireka misjonijaamas Ugandas.

Musta mandri tütred

Grupp neegerõpilasi oma õpetaja naismisjonär A. Nukaga, Eestist, oma koolimaja ees.

„Tere hommikust, õpetaja, me tuleme õppima,“ kõlas elav tervitus kümnekond tütarlapselt kui ühest suust. Nad on kõrvale pannud kodused kohustused tükiks ajaks ja tulnud hankima teadmisi, mis teevad naise tema nime vääriliseks.

Need tütarlapsed on nüüd juba üle kahe aasta osa võtnud kodumajandus- ja õmbluskursusest ja on teinud üllatavaid edusamme. Kui nad esiteks tulid, mitmed neist ei olnud näinud õmblusnõela ega teadnud kuidas seda kasutada. Alljärgnevalt toon esemete nimistu, mida nad selle aja jooksul on suutnud teha muude koolitööde kõrval: aluspesu pilu ja heegeldatud pitsiga; käsitööpõll ilupistes; laudlina toledo motiivide, rootsi pilu ja narmastega; varrastel kootud jumper enesele vihma ajaks ja pullover meestele; väikese poisi ülikond ühes aluspesu ja mütsiga; väikese tütarlapse kleit aluspesu ja mütsiga; imiku riided; padi; pärsia tehnikas räbalatest vaip (räbalad villa asemel); peenikesest lõngast kootud sokid, ja muid väikesi esemeid. Ülaltoodud esemed on kõik käsitsi õmmeldud, sest mõni neist ehk ei saa kunagi õmblusmasina omanikuks, sellepärast esiteks õpetame neid õmblema käsitsi. Nüüd viimase klassi õpilased õpivad õmblema ka masinal omaenda rõivaid ja meeste pesu.

See ei ole kõik, mida nad siin õpivad. Tähtsaim ala aafriklasele on terviseõpetus. „Terves kehas elab terve vaim,“ on saanud neile mottoks. Värske õhk ja puhas vesi on alatine kõneaine, kuigi see vahest tekitab palju meelehärma, sest on ju täiesti vastand nende harjumustele. Pärismaalaste majades on vähe aknaid, kui neid üldse on, ja needki suletakse ööseks. Igapäe-

vane enese pesemine on harilikule aafriklasele suureks tüliks. Loomad ja inimesed joovad ja pesevad samas lombis. Kariloomi mulistab veelombis. Seal tuleb grupp lõbusaid neegerpoisse kilgates lombi juure, ämbrid pea peal. Üks, kaks, kolm on ämbrid täidetud ja oma joogijanu kustutatud. Keegi ei küsi, mis seal vees võis olla. Haigestumise korral ei mõtle keegi tarvitatud sopasele veele.

Vihma ajal pärismaalased külmetuvad kergesti. Katused jooksevad läbi, muldpõrand on märg, vähene kehakate on alati niiske. Koolis õppinud tütarlapsed ei tarvita külmetuse puhul endise kombe järele mingisugust nõiarohtu, vaid pöörduvad aurava veekatla juure, et teha kuuma jalavanni või valmistada jooki.

Vähehaaval harjuvad nad mõttega, et haigused ei ole kurjavaimude kättemaks. Nad mõistavad ihu ja pesu puhtuse tähtsust ja hoiuduvad nakkavat haigust kannatavaga kokku puutumast.

Väärjumalate kummardamine ja surnutele ohverdamine on neile nüüd vastik. Nad enam ei nõtkuta oma põlvi puu ega kivi ees, vaid teenivad elavat Jumalat. Vaimuliku laulu helid saadavad nende töid ja koosviibimisi. Milline vastand endisele elule!

Kui ma mõtlen tõsiasi, et ainult vähesed tütarlapsed on sellise kasvatuse osalised, siis mu vaim lendab kiirelt kodumaale ning tahaks jutustada, millises olukorras nii mõnigi tütarlaps siin peab veetma oma elu ja langema teadmatuse ohvriks. Eks me taha ühiselt tõsta kõrgemale inimarmastuse lipu, et paljud ruttaksid abi saama.

A. Nuka.

Neegerõpilased näitavad oma tööd.

Kas misjonitöö on vajalik

Kas tasub saata misjonäre paganamaadele? Kas ei ole parem ja õigem jätta need looduselapsed oma vanade harjunud elukommete juure. Eks paganad ole niigi süütud ja õnnelikud looduselapsed, nagu seda eksootilises kirjanduses sagedasti kujutatakse, kes troopilises ürgmetsas lillede keskel mängides muretut elu elavad. Nad ei vaja kehakatet ja peatoidus kasvab soojas kliimas iseenesest hästi. Raha nad ei tunne ega vaja. Loodusevarade külluses elades pole kuritegevust ja inimesed on üldse head. Kas on vajalik valgel misjonäril minna mingisuguste lapselikult heade inimeste sekka, et segada nende paradiislikku elu. Kas see teeb neid paremateks inimesteks, kui neid õpetatakse lugema ja kirjutama ja kui nad mõistavad mõnda kultuurkeelt? Kas paganasoost kristlased on üldse õnnelikumad ehk paremad, kui nende paganausku kaasmaalased.

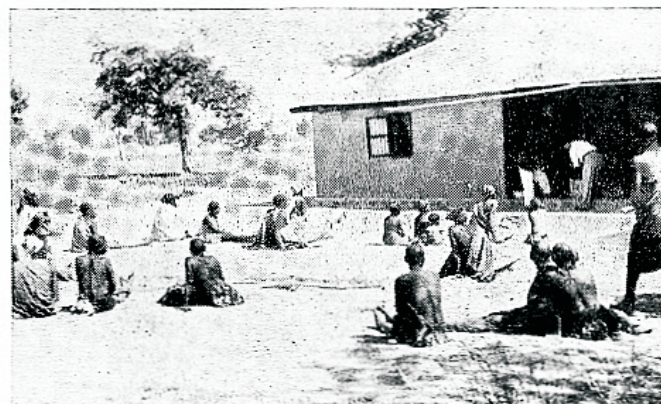
Miks kristlased ise kristliku misjonitöö otsustarbekohasuse üle kahtlevad, sellel on mitu põhjust. Esiteks me oleme moodsate inimestena oma vaates kristlikule usule palju muutunud. Mida enam kultuurisaavutused meid köidavad, seda rohkem kaob lugupidamine usust. Elukutse, sport, mood, seltskond ja palju muud jätab meile vähe aega enda sisemiseks kogumiseks. Jumalale mõeldakse paremal juhtumil veel ainult pühapäeva hommikul. Suurem jagu kristlasi on muutunud usuasjus pealiskaudseiks ja nende usuelu on surnud vormiteenistus. Pole siis sugugi ime kui küsitakse, et mis kasu on meil üldse kristlusest. Ja kui kristlik usk meile enestele on saanud väärtusetuks, mis see siis teistelegi rahvastele aitab. Miks siis veel üldse teha misjonitööd!

Siiski tõeliku kristlase meelest on kristlik usk oma väärtuses pigem tõusnud, kui alanenud. Sajad tuhanded kristlasi on ka meie ajal apostlite-sarnases usutuliduses jätanud oma elu usukannatajatena. Mõeldagu ainult kristlaste kannatusele üle maailma viimase kahekümne aasta kestel. Jumala armastamine on veel täna kristliku elu aluseks ja puudustkannatavate inimeste avitamine on õige jumalateenimise ülim vorm. Kas on veel midagi muud, mis inimese siseelu nõnda rahuldab, kui heategemine? Kas on mingit paremat tegu olemas, kui aidata kaasinimest ajalikult ja temale õpetada igavese elu teed? Kristusest endast alustatud töö ilmutab õiget misjonivaimu. Ta aitab inimesi hingeliselt, vaimselt ja kehaliselt. See on ka praegu õige misjonitöö eesmärk, olgu see kodumisjonitöös oma kodumaalaste keskel, või paganamaadel paganate seas.

Et misjonitöö nime on mõnikord ainulise kasu otstarbeks kasutatud, siis see ei õigusta veel kogu

misjonitöö mahategemist. Kas võiks keegi seepärast kogu eesti aiandust maha teha, et aiasaadustest mõni on ussitanud ja rikki läinud?

Teiseks misjonitöö vajaduse kohta kahtluse põhjuseks on teadmatus paganate majandusliku, usulise ja tervisliku olukorra kohta. Misjonitöö vastased on ainult troopikamaade paradiislikust ilust teadlikud, aga mitte seal valitsevatest haigustest, nii kui malaaria, pidalitõbi, unehaigus, nahahaigused, tüüfus, soopalavik, katk, kõhutõbi, nägemise kaotamine, mürgiste usside ham-

Pidalitõbiste kolonii Kendu hospitali juures Keenias. — Pärismaalased ootavad järjekorda Jengre ravipunktis Niigeerias. — Suurte puude alla on kogunenud koosolekule ligi viis tuhat inimest Kendia misjonijaamas.

Halastaja samariitlane.

mustused jne. Neil põhjustel surevad enneaegselt igal aastal miljonid, kuna nad ei mõista end haiguste eest hoida ega haigusi ravida. Ka ei ole nad nähtavasti midagi kuulnud vaimude kartusest, inimeste ohverdamisest, nõidusest, ebajumalate teenimisest, hirmust nõidarstide mõju eest, naiste haletsemisväärsest saatuses, laste abielust, orjapõlvest jne., mis hoolimata valitsusvõimude keelust ikka veel „õnnelikkude looduselaste“ keskel võimutseb.

Mitte väiksem ei ole paljude kristlaste teadmatus teistes misjoniprobleemides. Paljud peavad veel täna misjonäri usulevitajaks paganate keskel, kes peab neile sisendama süütunnet ja neid mõjutama, et nad rõivastuses ja ülespidamises valgetele täpselt järele ahviksid. See teeb metslaste lihtsa elu komplitseerituks ja nad muutuvad rahulolematuiks ja õnnetuiks. Seega on misjonär paljude kristlaste mõttes pigem õnnetuse-tooja kui õnnistusekuulutaja. Kui teisiti on aga olukorrad tõelikult! Metslastele pole vaja tuua usku eelkirjeldatud mõttes. Nende igapäevane elu on palju enam usuliste ideedega ja kommetega läbi põimitud, kui eurooplaste oma. Võib leida suguharusid ilma rõivasteta, rahata, kultuurita ja kunstita, aga religioonita suguharu ei ole olemas. Mingisugune päikese-, looduse- või vaimudekultus on kõigil ikka olemas, et rahuldada nende sündimisel omandatud usulisi tundeid ja vajadusi. Nad usuvad loomist, ja paljud omavad isegi veeuputusloo igivana pärandusena.

Veel vähem on vaja neile sisendada süütunnet. Neil on see juba ammu olemas, ja paljudel veel suuremal määral, kui see neile heaks tuleks. Eks leidu kõige vanemate mälestusmärkide seas templeid ja altareid, mis on lepitamise ja kummardamise tähenduskujud? Ilma süütundeta aga ei otsita lepitust. Mina olen kohanud kõige haritumaid indiaanlasi, kes veel kivi-ajajärgu astmes elavad.

Neil on kivist tööriistad, puust tulehõõrumisabinõud, bambusest noad, ahvikondist valmistatud nõelad ja nad tarvitavad luukilde odaotstena, nii et neil on metalli tarvitamine tundmata. Keegi ei ole neile süütunnet jutlustanud. Aga nende suguharukeeles leidub siiski sõna, millega pattu tähendada. Nii on lood iga suguharuga. Süütunne ei ole kristluse ega tema kuulutajate leiutus. Juba aastatuhandeid enne, kui esimene kristlik misjonär alustas

teekonda võõrastesse maadesse, on lepitusohvrite suits, süütunde tõendajana, tõusnud taeva poole.

Misjonitöö eesmärgiks paganate seas ei ole mitte süütunde esilekutsumine ega selle oma huvides kasutamine, vaid selle kõrvaldamine lunastuse ja sõna läbi. Jumala kuulutus maailmale on: „Kas mul iial peaks hea meel olema õela surmast...? Eks sellest ole hea meel, kui ta ümber pöörab oma teede pealt, et ta võiks elada.“ Es. 18,23. Ja Paulus, kes oli esimene ja suurim paganate misjonär, kirjeldab oma ametit sõnadega: „Seepärast oleme meie nüüd käsud Kristuse (Lõpp 145. lhk.)

Aafrika pärismaalasest halastajaõde ühe noore maailmako-danikuga Kendu hospidalis.

Meie igapäevane leib

Leib on meie laual peaaegu igal söögiajal. Teda võime süüa ikka ja jälle ja kunagi ei tüdine temast. Kui söögivahe on jäänud pikemaks ja me oleme tublisti mänginud, siis tahame kangesti süüa ja palume emalt leiba. Ema lõikabki viilu üle terve leiva, määrib võid peale, ja see maitseb nii ütlemata hea. Nii mõnigi toit ei maitse meile, aga ei leidu seda inimest, kellele ei maitseks leib. Me ei mõistagi enesele ette kirjutada mis oleks siis, kui ei oleks seda igapäevast leiba.

Aga nüüd mõtleme pisut sellele, kuidas me saame leiva. Me kõik oleme näinud rukkilõikust. Eks see ole kõige ilusam päev. Kuis siis kõik on kibedasti tööl. Päike paistab hõõguvalt üle viljavälja. Rasked pead on kummardunud ja kõiguvad edasi-tagasi vaikselt nagu aimates surma. Hobused on rakendatud masina ette. Masin hakkab metalse kärinaga tööle. On kuulda langevate kõrte sahinat. Seal haaravad neid tugevad, päikesest pruuniks põlenud käed ja seovad nad vihkudeks. Pärast kantakse vihud kokku ja tehakse hakid. Seal need viljapead lebavad ega tea, mis neist peab saama.

Peaaegu ühe aasta on viljakõrs elanud. Põllumees külvas sügisel seemne maha. Muld võttis nad hea lõhna ja sooja hingeõhuga vastu. Jumal on asetanud igasse seemnesse eo, mis on üsna pisike raasuke elu. Soojas maapinnas hakkas idu arenema. Ta kasvas suuremaks ja tal oli hea isu. Tema vajaduste eest on armas Jumal juba hoolitsenud. Seemnetera sisu on eole esialgu rikkalikuks toidukambriks. Varsti arenevad ka juurekesed mulla sisse ja ammutavad sealt teist toitu. Nii mõne päeva pärast on väike taimeke oma pea maapinnast välja pistnud. Ja tuhanded temasugused seisavad tema kõrval.

Siis tuli talv ja kattis põllud ja aasad valge lumevaibaga. Saabus ka aeg, kus hakkas sulama lumi, tulid talvereisilt tagasi kuldnokad ja hakkasid lendlema putukad. Noored taimekesed tundsid rõõmu kevadest. Nüüd võttis armas Jumal nad iseäralisse kooli. Mõnikord puhus tuul nende üle nii, et nad tundsid hirmu, siis jälle paistis päike nii soojalt, et nad peaaegu nõrkesid. Vihm, torm ja ilus ilm vaheldusid. Mõnikord pidid taimed kaua ootama janus. Aga kõige selle läbi muutusid nad alandlikeks ja vastupidavaiks, õppisid välja kandma kuiva ja rõskust, külma ja sooja. Varsti paisusid nende pead ja arenesid terad.

Kui viljapead hakkides on kuivanud, siis eraldatakse kuldsed terad peadest. Nüüd edasi saadetakse puhas vili veskisse. Veskikivid hõõruvad terad puruks ja teevad nad peeneks jahuks. Sellest siis küpsetatakse leib.

Aga kas me mõtleme, mis on õieti leib. Taimed on kasvanud ja kannud vilja. Nii ühel hommikul on see taeva õnnistus värske leivana meie laual. On aga olemas palju lapsi, kes söövad leiba, ilma et nad tänaksid armast Taeva Isa selle eest. Temale võib igapäevase leiva eest tänu tuua kahel viisil. Esiteks kui käed kokku paneme ja ütleme: „Armas Taevane Isa, ma tänan sind, et sa lasid vilja kasvada, ja ma palun sind, meie igapäevane leib anna meile tänapäev.“ Veel täname Taevast Isa sellega, kui me käitume leivaga kui Jumala andega ega pillu ühtegi tükikest hooletult maha. Me ei või halvustada Jumala andi. Kui põllumees, mölder või pagar võib-olla ei vaata viljale kui Jumala andele ega ole teda selle eest tänanud, siis täna sina teda nende kõikide eest!

H. P.

Nümitmete käte läbi saame leiva...

Inimkonna tee

Algas 136. ltk.

Õigeaegselt Kristuse kui kivi peale langemine tähendab vana elu mahajätmist ja pöördumist õigele teele. Aga Kristuse jälletulemisel on mööda inimkonnale antud katseaeg, millal nad võisid Jumalat otsida ja leida. Sellele järgneb rikutud maailma hukkumine. Hukkunud riikide ja vana maailmakorra asemele tuleb Jumala sõna järele uus riik ja kord.

„Aga nende kuningate päevil võtab taeva Jumal ühe kuningriigi üles ehitada, mis ei pea saama ära rikutud ei igavesti, ja see kuningriik ei pea mitte teise rahva kätte saama, see peab pihuks lööma ja ära lõpetama kõik kuningriigid, aga ise jääb ta igavesti seisma.“ Taan. 2, 44.

Siin tähendatud riik on veel tuleviku riik. Selle riigi valitsejaks ei ole enam kurjad ja isekad inimesed, vaid õigusekuningas Jeesus Kristus. Selle riigi kodanikeks saavad need inimesed, kes siin usu läbi Kristusesse patu ära võidavad ja saavad täiuslikeks iseloomult.

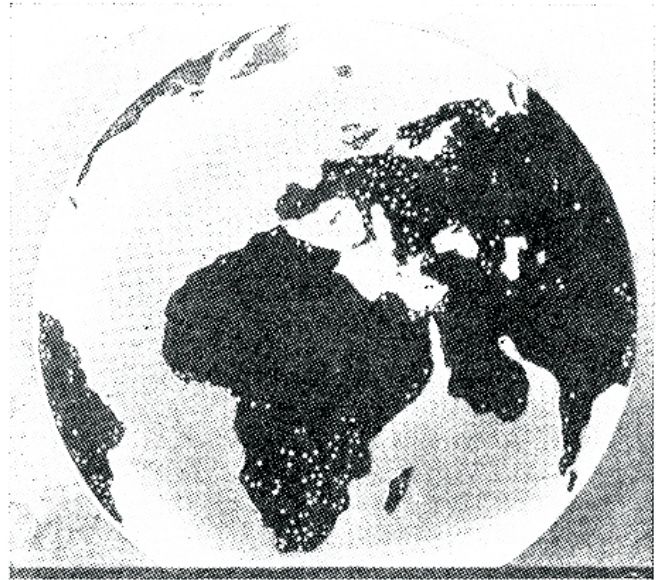
Jumal pole jätnud teadmatusse inimesi, kes elavad sellel ajal, kui täituvad ettekuulutused igavese riigi tulemisest. Kui Taaniel kirjutas ettekuulutused, siis olid need selle aja rahvale veel arusaamatud ehk pitseeritud. „Aga sina Taaniel, pane sõnad varjule ja pane raamat pitseriga kinni kuni aeg otsa saab, siis võtavad paljud neid läbi ajada ja tundmine läheb suureks.“ Taan. 12,4. Taanieli raamat ei ole jäänud pitseerituks. Nüüd mõistetakse Taanieli raamatut, kus on antud teada aeg, millal peavad arenema väga tähtsad sündmused Jumala kavas. „Ja ta ütles mu vastu, kuni 2300 öhtut ja hommikut mööda saavad, siis peab pühapaik saama õigeks tehtud.“ Taan. 8,14. Taanieli raamatu ja ajaloo andmetel selgub, et 2300 öhtut-hommikut tähendab sama palju aastaid. See on prohvetlik ajajärk, mis algas aastal 457 e. Kr. ja lõppes a. 1844 p. Kr. Aeg pärast seda on prohvetikuulutuses esitatud lõpuajana, mis peab lõppema Kristuse jälletulekuga.

Kas misjonitöö on vajalik

Algas 142. ltk.

asemel, otsegu manitseks Jumal meie läbi; siis palume meie nüüd Kristuse asemel: andke endid Jumalaga ära lepitada.“ 2. Kor. 5,20. See ongi, mis paganad vajavad ja mida nad oma veriste ja valutekitavate ohvritega, meile mõistamatute usukommetega, tantsudega, paastumisega ja puhastustseremooniatega, enese vigastamisega ja piinamisega püüavad — nimelt saada vabaks patu- ja süütundest ja pärida pärast surma igavene, parem elu.

Ükski heatahtlikem maine valitsusvõim ei suuda neid hüvesid paganatele anda. Ja paganate sekka toodud kristliku usu väline vorm suudab

Sellel maakerakujul on märgitud adventkoguduste liitude ja misjonijaamade asukohad. Evangeeliumi kuulutatakse 385 maal ja saarel 715 keeles ja keelemurdes. Evangeeliumitöös aitavad kaasa 62 sanatooriumi ja hospitalit ja 64 ravipunkti. Peale selle on 2769 kooli ja 75 kirjandusladu.

sesta niisama vähe. Ainult piiblik jumalatundmine ja tõeline, tegelik kristlus võib inimese vabastada paganlusest ja anda temale igavese elu lootuse. Jeesus ise on suurim paganate vajadus ja teda paganatele tuua on iga tõeliku misjonitöö lõpp-eesmärk. „Aga see on igavene elu, et nemad tunnevad sind, ainust tõsist Jumalat ja Jeesust Kristust, keda sina oled läkitanud.“ Joh. 17,3. Selleks on vaja misjonitööd. Kultuur, selgitused, kasvatus ja koolid on kasulikud ja tähtsad, aga need ei suuda asendada misjonitööd. Küsimust, kas misjonitöö on vajalik ja õigustatud, ei või anda eurooplaste otsustada. Nemad on kasvanud aastatuhandeid kestnud ja kristlikust usust mõjutatud kultuuri kaitsel ja selle õnnistuse mõju all. Siin tuleb lasta kõnelda pärismaalastel, paganatel, kes on paganluse hirmu ja õudsusi enda nahal tunda saanud, ja kes hiljem evangeeliumi väe mõjul on ümber muudetud.

Kauged misjonipõllud vajavad tegelikku kristlust. Nende vajadusi ei rahulda liturgia ega välised usukombed, vaid samariamche jutlus. See lihtne mees, kellest jutustatakse meie evangeeliumis, kelle nimegi ei ole teada, jutustas vaikivate huulte ja kõnelevate tegudega. Tema teod ja ohvrimeel kannatava kaasinimese avitamisel kõnelevad veenvamalt, kui kuulsaim kantslijutlustaja. Seal pole maad ühelegi etteheitele. Selle lihtsa jutustuse lõpul halastajast samariamchest kutsub Jeesus kõiki tegelikule misjonitööle, öeldes: „Mine ja tee sina nõndasamuti.“

W. Saeffler.

Laps oma armsuses ja lihtsuses köidab kõikide tähelepanu ja osavõtu. Nüü on kõik meeleldi valmis noort inimest ellu kaasa võtma.

„Mis inimene külvab, seda ta ka lõikab.“

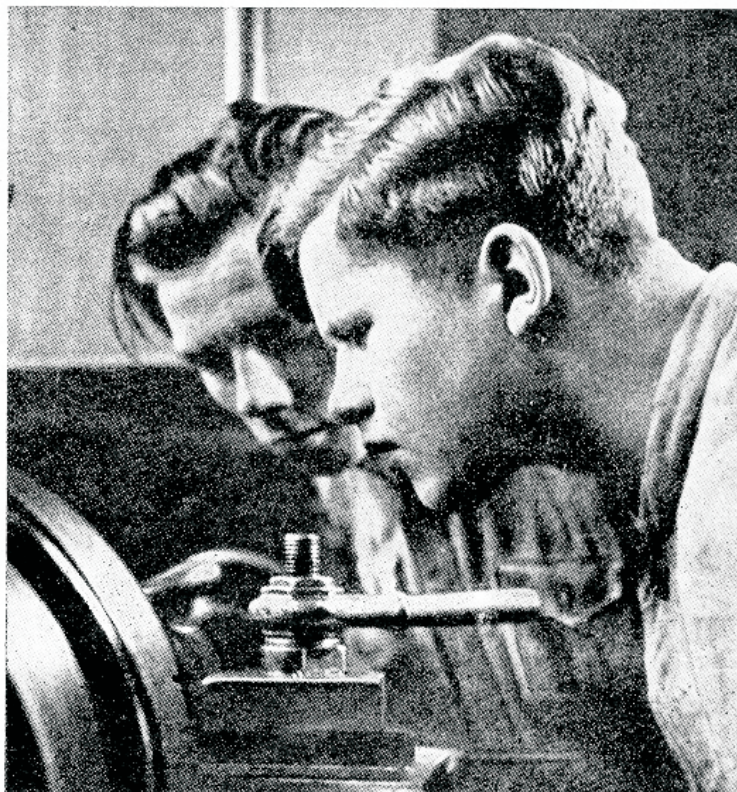
Kõikjal looduses valitseb külvi- ja lõikuseadus. Kui külvatakse nisu, siis valmib mullapõue visatud seemnest ka nisulõikus. Või kui külvatakse umbrohuseemet, siis ei ole oodata, et võiks lõigata midagi muud.

Külvi- ja lõikuseadus valitseb ka inimese elus. Oeldakse: mida kevad on looduses, seda noorusaeg on inimese elus. See on kindlasti õige, sest noorusiga on suure tähtsusega külviaeg iga inimese elus. Kuid ei tohi mõelda, nagu oleks see ainus külviaeg. Inimene külvab seni, kui ta elab. Inimese elus on iga päev külva-päev.

Põllumees viskab kuldseid teri kohedasse mulda. Kuid milline on see seeme, mida me igäüks külvame? Mõtted, sõnad ja teod on see seeme, mida inimene võtab oma südameidast ja külvab elupõllule. Ja seeme võib olla väga mitmesugune, nagu see on ka põllumehele. Kui vilja ei ole küllaldaselt tuulatud ja puhastatud, siis leidub seemne hulgas palju luste ja muid umbrohuseemneid. On aga vilja mitmel korral sarjatud, siis langeb ainult väärtuslik seeme mustendavasse mulda. Nõnda on ka inimese elupõllule külvatav seeme mitmesugune.

On inimesi, kes püüavad kõrvaldada oma

Külv ja lõikus inimese elus

Laps peab niõelda maailma sisse elama. Meelte ärgates kasvab huvi kõige vastu. See on otsustav külviaeg.

elust kõik, mis on halb, ja külvavad ausaid mõtteid, puhtaid sõnu ja häid tegusid. Neil on külvata head seemet. Teised sellevastu aga külvavad halba seemet, nende mõtted on ebaausad, sõnad inetud ja teod kurjad.

Külvist oleneb lõikus. Külvanud halba seemet, ei või keegi oodata, et lõikus oleks hea. Samuti inimene, kes on külvanud halba seemet elupõllule, saab ka külvile vastava lõikuse — õnnetu elu, sest kelle elu on täis inetuid sõnu ja kurje tegusid, need lõikavad hingepeina ja rahutust. Aga elu puhtate mõtete, sõnade ja tegudega kannab hea seemnena vilja, mis on õnnelik elu. Jumala Sõna võtab selle külvi- ja lõikuseaduse kokku järgnevalt: „Viletus ja ahastus tuleb igäühele, kes teeb kurja; aga kirkus ja au ja rahu igäühele, kes teeb head.“

Pühakiri jaotab inimesed külvatava seemne järgi kahte liiki; ühed külvavad lihale, teised vaimule. Need, kes armastavad maailma ja seda, mis on maailmas, on lihale külvajad, sest nende teod on lihalikud. „Aga avalikud on liha teod,

Täiseas inimene mõistab kuigi palju ennast ja ümbrust. Ta tunneb oma olenevust teistest. Ta kas jagab üldsuse arvamusi, või teeb ainult seda, mis on õige.

mis on: hoorus, rüvetus, kiimalus, ebajumala-teenistus, nõidus, vaen, riid, kademeel, vihastumised, jonn, kildkonnad, lahkõpetused, tapmised, joomised, pidutsemised ja muud sellesarnast... Kuigi lihale külvatud seeme kasvab jõudsasti ja levib kiiresti, nagu see on näha tegelikus elus, ei ole aga sellel väärtuslikku ega jäävat vilja, vaid selle üle on kirjutatud paljutähe-ndav lause: „Ja maailm kaob ja tema himu.“ Nendele, kes külvavad lihale, on hoiatus Jumala sõnas: „Need, kes teevad seesugust, ei päri Jumala riiki.“

On teist liiki inimesi, keda Jumala Vaim juhib. Need Vaimust juhitud teevad head, sest see on jumalik. Nad külvavad seemet, mis kannab Vaimu vilja. „Aga Vaimu vilja on armastus, rõõm, rahu, pikkmeel, lahkus, heatahtlikkus, ustavus, tasadus, kasinus.“ Need loetletud Vaimu viljad mõjuvad korrastavalt elule ja loovad inimeste südameis soodsa pinna hea seemne kasvamiseks. Kristus ütles enese kohta: „Kes head seemet külvab, on Inimese Poeg.“ Tema tahaks, et iga inimese südamepõld oleks ette valmistatud seemne külvamise jaoks. Paljude südamed on aga mitmesugustel asjaoludel muutunud kõvaks ning neis ei kasva enam muud kui ainult

„Meie Aeg“ ilmub kord kuus. Toimetaja ja talitus Tallinnas, Mere-puistee 14-a. Vastutav toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: H. Pilt. S. P. A. Eesti Liidu väljaanne. Tellimine kõigist posti-asutustest. Tellimishind aastaks 2 kr. 50 s., poolaastaks 1 kr. 30 s.

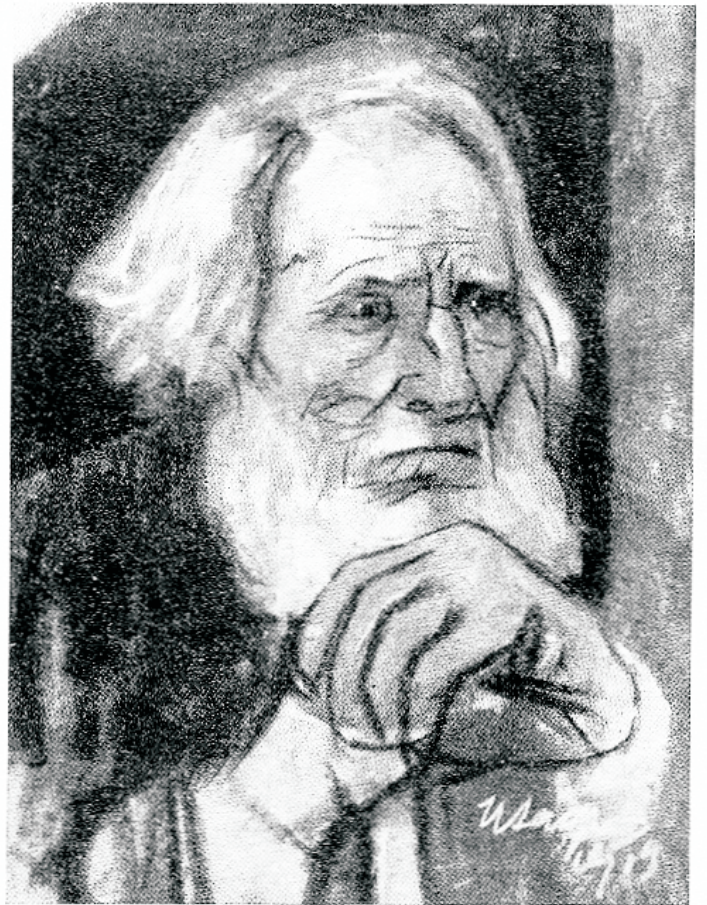
Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisuse trükikoda, Pikk tänn. 2.
Ilmunud 15. augustil 1939.

„LÖIKUSTANU“ ERINUMBER 40 SENTI.

umbrohtu. Nad on muutunud sellisteks teeäärseteks, mis on ainult selleks küllalt head, et levitada umbrohuseemet.

Kui Kristus tundis, et tema ülesandeks on külvata head seemet, siis on see ka igäihe kohus, keda Kristuse järele nimetatakse kristlaseks. Armastusrikast ja heatahtlikku suhtumist ootavad meilt meie ligimised ja meie kohus on neile seda üles näidata, sest sellega külvame nende hinge head seemet ja aitame kurjusekülvi vähendada. „Ja kui me teeme head, siis är- gem tüdigem, sest me saame omal ajal lõigata, kui me ei väsi. Sest kes külvab oma lihale, see lõikab lihast kadu; aga kes külvab Vaimule, see lõikab Vaimust igavest elu.“

R. Vinglas.

„Rauk“ — A. Laikmaa.

Aastad toovad hallid juuksed. Ühtlasi aastad sunnivad ikka enam ja enam elust tagasi tõmbuma kuni viimaks lõpeb maine matk.

